„Tolu Matsi tõstament".

Tolu Mats! Ah ja tolu Mats! selleſt rääkiti kõikis külas, kui „waestemajaliſeſt" Mats Naerumäeſt, kõne oli. Kui selle, „waestemajaliſeſt", tubli talu omanik sai, ühest tubliſt talu kohast, siis oli Naerumägi alati kõigi inimeste kõnes, „tolu Matsil" on paks raha kott, ja ja, see on: „rumalal on õnn! Meile ei või mitte juhtuda!"

Nõnda rääkisiwad ka Naerumäe sulaſedki; tema wend wiljakaupleja; tema õde, rikas „susitalu" perenaene, naabre külast; tema nõbud ja tädid; ka tema wend walitsusenõunik Päälinnas. Üleültsi ei olnud sugulased mitte ükski temast hoolinud.

Aga siis, kui Naerumägi häkitselt ära suri, sääl hakkas armastus sugulaste poolt üles lõitma, wennad ja õed, nõbud ja tädid ei wõinud küll mitte ruttu leinamajasse tõttada.

Kahe paari hobustega tuli „susi" perenaene tormades sinna; wankreſt wälja hüpades halastamata nuttes, karjus ta: „Jesus! see haledus! Mats on äraſurnud, ja mina pole siin olnud, kes pidi ta silmad kinni suruma? Tema naene on ammu surnud, kõik lapsed on surnud, ja mina tema üksik lihane õde — — Maie, miks pärast ei ole sa mitte silmapilk minu järele saatnud?" „Oh sa mo!" ütles Maie. „Millas pidin mina seda tegema? Täna homiku oli peremees weel täiesti terwe, enne lõuna sõõki, kell ükſteiſtkümend heitis ta pikale ja kell kaksteiſtkümend oli ta surnud, südame lõõki, nõnda ütles Dr.; waata, surnukeha on weel soe!"

Ja Naerumäe surnukeha oli siis weel soe, kui tema wend wiljakaupleja, tuliste kõrwidega, kaloppi aiades sinna tuli. Kahe kolme tunni pärast tulid nõbud ja tädid, selleſama õhtu tuli ka walitsusenõuunik päälinnast ja temaga ühes „Lupak" kellele Maie iseäranis täädust oli saatnud. Kõik küla rahwas waatas imekspannes „tolu Mats'i" suure sugu-